Ч. 158 Неділя 16 липня (29 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Сербії. — Війна в Хіні.)

З урядових жерел сербских доносять: Цар російский був длятого майже перший повідомлений о заручинах короля Александра, бо померший цар Александер III був хрестним вітцем сербского короля, отже цар, після вехідних попять, стоїть в деякім степени посвояченя до короля. — Король Александер удав ся вчера до войскового табору в Баници, де его витало войско з одушевленем. Численні вісти, розношені заграничною пресою з нагоди королївских заручин, оголошують з урядової сербскої сторони як перекручені і неправдиві. Так н. пр. фальшиві суть донесеня о віці судженої короля; бо она має 33 літ, також не була ніколи в розводї і ніколи не мала дітий. Супротив поголосок, немов би в краю було невдоволене з причини королївскої женитьби, вказують в сербских урядових кругах на обставину, що король одержав вже звиж 1000 телеґрам з желанями з усіх сторін краю, а ще надходять чим раз то нові телеґрами. Всї ті неправдиві вісти о королю і его судженій розпускає кружок женщин в Білгородї. — Новий кабінет зарядив енерґічні средства для удержаня ладу в Білгородї, а цілий двірский персонал буде змінений. Міністерство зложило желане судженій короля.

Як довідує ся Polit. Corr., австрийскі кораблї: „Цісарева Елисавета“ і „Асперн“, котрі перед кількома днями виплили з Полї, призначені для скріпленя австро-угорских сил на хіньских водах. Вислане до Хіни австрийских войск сухопутних, з огляду на малі інтереси нашої держави в Хінї, не відбуде ся. Однако командант фльоти все буде міг, коли би заходила потреба, зарядити висаджене на берег відділів находячих ся на военних кораблях. Ті відділи могли би тоді взяти участь в операциях союзних войск. Висланем военних кораблів доказує Австро Угорщина, що готова взяти участь в спільній акциї держав і інтересї людскости і цивілізациї. Солідарність Австро-Угорщини з иншими державами виявляє ся також в приказі, данім командантови фльоти австро-ухорскої, аби у всіх справах поступав згідно з иншими адміралами. При тій нагоді Polit. Corresp. оголошує в імени японьского посла у Відни, що та держава не ставляє ніяких услівий що до винагороди єї за співучасть в теперішній акциї в Хінї, як також що о союзї Японії з Хіною нема цілком бесіди. — Консулї: російский, француский і американьский удали ся оногди до Лїгунчана на конференцию, на котрій їм віцекороль заявив, що посли в Пекінї жиють, що до инших чужинців, то він того рішучо не знає, але як єму видає ся, то досить маловажна для річ теперішної справи, чи инші чужинцї крім послів в Пекінї жиють чи не жиють.

Про еміґрацию до Канади.

З Вінніпеґу в Канадї одержує „Руслан“ таке письмо:

Дорогі Братя Селяни!

Богато з Вас і в Галичинї і на Буковинї чуєте про Канаду, а вісти Вас доходять з двох жерел: одно, се Ваші кревні та знакомі, що осїли ся в Канадї, а друге — се надморскі аґенти. Може Вам і довело ся чути та узнати з листів Ваших людий, що в Канадї є свій чоловік за товмача, котрий справляє на фарми та всяке діло залагоджує, що потрібно ново прибувшим. Отже се той самий, котрий се письмо пише і котрий чотири роки є при сїй роботї і хотїв би Вам, дорогі братя селяне, з щирого серця розповісти усе, як тут веде ся, а Ви щоби по прочитаню сего письма добре розважили, чи Вам їхати, чи не їхати до Канади.

Чотири роки — се довгий час, богато може змінити ся та переіначити ся, а ще тим більше там, де майже що дня переїзджають сьвіжі люди. Се Ви мусите добре зважити і піймити, хотївши знати докладно то, за що кажу. Еміґрация се щось нового для Вас, бо там у старім краю у Вас сего нема, але якбисьте собі представили, що у кожде Ваше село хоть по 10 родин що року приходить та шукає житя, то моглибисьте піймити еміґрацию. Скажу тепер пару слів про Канаду. Канада се край дуже великий, але є тут дуже богато пустої зем-

МЕСТЬ.

(З німецкого — Ом. Пешкава.)

Між подорожними, що висїли з гамбурского поспішного поїзду, був один дуже елеґантно одїтий, може трийцятьлїтний мужчина, з гарним ясним вусом, блідий на лици і з дивно сумними очима. Готелева служба, що чатує на подорожних на двірци, взяла его від разу за „богатого Американця“, і кинула ся навипередки по его подорожну торбу. Але він лиш кивнув на них рукою з погордою і відразою, та пішов скоро і певним кроком, немов би був тут як найліпше обізнаний, до виходу. Там всїв до повоза, назвав візникови якийсь готель і від'їхав.

Прибувши до готелю, попросив о комнату і о берлиньску книгу адресову. На питане, чи має більше пакунків, відповів, що нї, а також не велїв собі подати ніякої їди. Всьо то немов би его гнївало, а також просьба кельнера, щоби виповнив мельдункову карту. Его уста скривили ся, але не сказавши слова, вписав до відповідної передїлки імя: „Фриц Мош з Монпріль. Кельнер, перечитавши картку, аж здрігнув і майже скрикнув:

— Дякую, пане професор!

То слово подїлало на гостя як електрична іскра. В однїй хвили обернув ся, і приглядаючи ся кельнерови від стіп до голови, спитав не конче вічливо:

— Ви мене знаєте?

— То вправдї вже шість, чи сїм лїт — відповів кельнер поволи — але пан професор.... пан професор не змінили ся... а впрочім.... впрочім я був тодї кельнером в каварни Бавера.... як пан професор мали там ту неприємність....

Гість ще більше зблїд, его очи засьвітили.

— Яку неприємність? — спитав.

Кельнерови не було то дуже мило, але коли вже зачав, то мусїв відповісти.

— Пан професор мали суперечку з одним паном, а відтак вхопили его за рамя і не сказали нічого лиш: „Око за око — зуб за зуб!“ Але як то сказали. Потім пан професор вийшли зараз і нічого більше не виділи і не чули.... але в каварни зробило то розрух. Другий пан вийшов також зараз ... а тодї почали другі гості голосно оповідати собі, що то пішло о якусь даму, та що прийде до поєдинку....

В тій хвили запукав хтось до дверий — то хлопець приніс адресову книгу. Кельнер взяв єї від него і дав єму знак, аби чим скорше виносив ся. Коли відтак положив книжку на стіл і спитав, чи ще чого не треба, гість поглянув на него такими очима, що він лиш поклонив ся і висунув ся за двері.

— О, того не зачіпай — сказав вже в сїнях до хлопця, що ще ждав під дверми. — Але для нас він не є небезпечний, хоч не має пакунків. Він дійстно називає ся Мош.

Між тим професор отворив перший том адресової книжки і положив его зараз назад на стіл, не читаючи, аж коли перейшов ся кілька разів через комнату, взяв єї знов в руки і почав глядати назвища Брукгоф.

Найшов то імя три рази записане, але его лице прибрало тепер вид цїкавости і здивованя.

— Капіталїста Брукгофа нема в Берлинї — сказав до себе. — А може то він став асесором?.... Ет, мусїв би був ходити на права.... Може кольпортер? Неможливо.... Або....

— Так, так — сказав по хвили. — Шість тисяч марок річної ренти було тодї для красної Елї маєтком. Особливо, коли погадає ся, що професор Мош не мав нічого. Але пізнїйше прийшло до того, о чім я наперед не знав; пан Брукгоф мусїв кинути ся на заробок, аби приспорити доходу для красної Елї, котрої потреби збільшили ся, і став будівляним підприємцем. Ну, побачимо, чи Брукгоф ще й тепер буде міг конкурувати з Мошем.... будівляний підприємець з Берлина з Мошем з Монпріль, мілїонером ...

Схопив ся і почав з поспіхом дуже старанно одївати ся. Кілька мінут пізнїйше всїв на долинї до фіякра і поїхав на улицю Тавенцін ч. 12. При улици Тавенцін ч. 27 мешкав підприємець будівляний Брукгоф.

Коротка розмова з двірником каменицї ч. 27 вистала, щоби пересьвідчити професора, що будівляний підприємець Брукгоф не був той, кого він глядав. Позаяк і асесор Брукгоф був не той, то давний капіталїст або виїхав з Берлина або став тепер — кольпортером. Гадка о такій можливости так ошоломила професора, що він майже заганяв ся як пяний, коли вертав назад до свого фіякра. Щоби то було можливе, о тім нїколи анї не погадав. Сїм лїт бачив він перед собою все лиш щасливого чолові-

лї, котра нїколи не буде придатна для житя людского. Великі пустарі є особливо в однїй провінциї — Онтаріо, через котру два дни їде ся до середної Канади, де є землї на поселеня. Лише в сїй середнїй Канадї жиють наші люди.

Середна Канада, де є землї призначені для поселенцїв, складає ся з чотирох провінций, а то: 1) Манїтоба, 2) Ассинїбоя (Assiniboia), 3) Саскатчеван і 4) Альберта. Краї се усї чотири, правда, великі, земля-ж є тут рїжна: є добра, а є й дуже зла, є такі місця, що добрі до управи хлїба, а є й такі, що лише на випас худоби. До першої провінциї, т. є. до Манїтоби, від моря є 2000 анґ. миль або галицких около 500. Земля ся зістала отворена від 200 лїт, від коли зелїзниця пішла через пущі до Манїтоби. Не буду додавати, що лїпші місця займили тодї люди, котрі перші тут зайшли, бо се само собою розуміє ся. Наші люди стали приходити гуртом від 1896 р. В сїм роцї приїхало з повіту заліщицкого кільканайцять родин, з ярославского та коломийского пару. Прибувши до Канади, часть осїла в Манїтобі, а часть поїхала до Едмонтону, котрий є в Альбертї 1100 миль анґ. від Віннїпеґу, головного міста Манїтоби. Сих перших поселенцїв канадийский уряд приймав дуже чемно і товариства від зелїзниці везли їх за дармо по усїх чотирох краях. Се спонукало наших людий дуже прихильні листи писати до кревних та знакомих і заохочувати до виїзду зі старого краю. На великих просторах можна було тодї і добру землю найти і недалеко зелїзниці. Але не тілько свої люди заохочували до виїзду, а й приморскі аґенти зараз зміркували, що велика сила людий може йти до Канади з Галичини та Буковини, як розвідала ся про стосунки в тих краях. Зараз они позбирали адреси від тих, що їхали далї, сказали їм листи посилати через їх руки з Канади, а скоро перечитали, що пишуть до краянів дуже добре про Канаду, то велику силу листів порозсилали они по Галичинї і Буковинї. Чогож они се робили? Чи може задля того, аби людям в їх бідї помочи? Нї, они мали свою цїль, а то: заробок і то дуже добрий. Отже слухайте. Уряд канадийский, аби придбати поселенцїв на свої землї, платить надморским аґентам по 5 дол. за мущину від 18 рік, за женщину 2 дол., а за дїтий 1 дол. Далї, кожде товариство корабельне платить аґентам також за придбане людий на корабель. Зрозуміете, думаю тепер, чому то аґенти так сильно заохочують до виїзду. Тай они не омилили ся в своїй рахубі: В роцї 1897 прибуло на весну коло 6000 народу нашого, тілько саме в 1898, а в 1899 прибуло 8000 отже за три роки прибуло 20.000 наших. Уряд сего не опоdiзвавсь, тому затрівожений такою сильною еміґрацию думав єї спинити тим, що з 1 червня 1899 р. зніс плату аґентам за поселенцїв галицких та буковиньских. Чомуж, спитаете ся, уряд затрівожив ся, коли хоче поселенцїв до краю? Я розповім Вам, а Ви добре уважайте. Кождий наш чоловік, що виходить до Канади, не годен себе добре обрахувати. Він лише більше менше обраховує ся і не знає сам, що его в дорозї чекае.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів дня 27-го липня 1900.

— **Краєва рада шкільна** іменувала заступниками учителїв в середних школах: Августиновича Володислава для ґімн. в Бережанах, Бохневича Йосифа для ґімн. в Тарнові, Дидуха Тому для ґімн. в Бохнї, Янїка Михайла для ґімн. в Новім Санчи, Падеховича Гната для ґімн. І. в Коломиї, Скурчевского Станислава для ґімн. в Новім Санчи. Таляра Антона для ґімн в Бохнї, Соляну Войтїха для ґімн. в Вадовицях, Калїновского Віктора для ґімназиї в Ряшеві, Студентовича Леопольда для ґімн. в Ряшеві, Неволяка Франца для ґімназиї в Стрию. — Краєва рада шкільна перенесла заступників учителїв середних шкіл: зі Львова: Тарлицкого Аполїнарого до Філії III ґімн. у Львові, Колессу Філярета до Стрия, Петривьского Людвика до Ряшева, Малиновского Петра до Ряшева. Стемпеня Володимира до Ярослава. Шельонговского Адама до Ярослава, Врублевского Казимира до Самбора; з Кракова: Фаринка Ернеста до Вадовиць. Гутковского Станислава до Тарнова, Ожога Йосифа до III. ґімназиї в Кракові, Стопку Андрея до Подгужа, Зассовского Адама до Подгужа, Волка Адама до Нового Санча, Беляка Антона з Подгужа до Сянока, Глятмана Людвика з Нового Санча до Ясла, Левандовского Казимира з Тарнова до Бохнї, Мроз́іцкого Франца з Бохнї до Кракова, Сихаловича Бронислава з Бохнї до Тарнова, Пшихоцкого Евгена з Вадовиць до III. ґімн. в Кракові. Шепаньского Йосифа з Вадовиць до Сянока, дра Ямруґевича Романа з Сянока до V. ґімн. у Львові, Яновского Бенона з Стрия до Самбора, Рембача Станислава з Ряшева до Ярослава, дра Сятецкого Казимира з Тарнова до IV. ґімн. у Львові, Сиручка Віт. з Ярослава до Тарнова. Сьвітальского Івана з Стрия до IV. ґімн. у Львові, Туроша Войтїха зі Стрия до Ряшева, Виногродского Альфреда з Ряшева до IV ґімназиї у Львові, Островского Віктора з Кракова до Ярослава, Волїньского Тадея з Тернополя до Тарнова, Кочиндика Івана зі Львова до Станиславова, Яворского Йосифа з Бережан до І. ґімназиї в Перемишли, Рибчука Прокопа з Тернополя до Станиславова, Вітошиньского Ярослава з руской ґімназиї в Коломиї до І. ґімн. у Львові, Воляньского Северина з Перемишля до Золочева, Франчука Івана з Золочева до руской ґімназиї в Коломиї.

— **Дотепний злодїй.** Войтїх Зать з Велички арештований на Щепаньскій площи в Кракові за крадіж порожної бочки від вина (вартости 6 К.), боронив ся на поліциї сим, що якийсь селянин прибоїцяв єму папіроса, коли прикотить єму бочку на торговицю.

— **Кваліфікацийні іспити** в вереснeвім речинцї перед іспитовою комісиєю для учителїв і учительок народних шкіл в Станиславові почнуть ся дня 16 вересня о 8 год. рано.

— **Смерть задля дурних жартів.** З Верони відїздила менажерия. Слуга Войтек Нет провадив два слонї до кирвиці на зелїзничім двірци, щоби на дорогу напили ся води. Якийсь Італїянець в підохоченім станї почав дрочити ся зі слонем в той спосіб, що показував єму хлїб, та заки звіря могло вхопити поживу, ховав поза себе. Розлючений слонь зловив Таценього, — так називав ся шуткар — своєю трубою віпв, кинув его силою до землї і розтоптав мимо того, що Войтек поспішив на ратунок. Тацені погиб на місци під могутними ногами звіря.

— **Пес їх розборонив.** В середу по полудни на ринку в Перемишли прийшло до бійки між якимись двома волоцюгами. Поліциянта під ту пору не було але его впручив якийсь величезний пcиско, що сидїв недалеко на задних лапах і зі спокоєм приглядав ся бійцї. Коли напастники що раз острійше почали бодити себе за чуби та молотити кулаками, пес зірвав ся з місця, прибіг до них і вхопив одного з них за штани, торгнув і перевернув на землю. Наслїдок песячої інтервенциї був успішний, бо другий волоцюга утїк зі страху перед несподїваним сторожем безпечности, а поваленийна землю отямив ся, коли побачив над собою білі зуби собаки.

— **Перемиска руска ґімназия в р. 1900.** Про стан сеї ґімназиї в р. 1900 довідуємо ся з урядового справозданя між иншим отсе: З початком шк. року записалось 453 учеників, — о 44 більше, нїж було з кінцем 1899 р. Най-

---

ка, властителя шеститисячної ренти, що відбив єму дївчину. Сїм лїт давив він в собі всьо, що лиш було доброго і не страшив ся перед нїяким средством, аби лиш зробити гроші. Сїм лїт він дике жите, жите, що его самого наповнювало відразою, але він виждав з тим пристрастним бажанем, щоби зрадникови так зробити, як він зробив єму. Хотїв вернути до вітчини богачем, засипати Елю золотом, відкупити єї, як перше відкуплено єї від него. І ось він приїхав, аби пімстити ся, а доля здавалось ще помагала єму. Брукгоф збіднїв. Але може Еля вже давно его покинула сама, отже тодї віддавала ся не за него, а за его гроші. А коли все таки була в ним....

На такі обставини він доси не числив і якийсь незнаний голос шептав єму: „Дай спокій з тою справою!“ Коли Еля ще була при чоловіцї, то яка она тепер? Найпоганїйші образи малювала єму его розбуджена уява.... жадоба мести зникла.... лишила ся тілько відраза.... погорда людий, що сїм лїт здержувала его від всього, що не належало до его мести. Чого ще лїзти до тої нужди — дивити ся на болото? Але всї ті гадки розбуджували его цікавість а горячкове напружене домагало ся розвязаня загадки. Він мусїв бодай знати, чи кольпортер Брукгоф був дїйстно тим чоловіком, що украв єму любку.

Тому поїхав в берлиньску дїльницю, де жили самі найбіднїйші люди. Задержав фіякра знов кількадесять кроків перед домом — що за сумний вид! І в тім цїлім брудї, в цїлій тій нуждї ще гріх і грубість на кождім кроцї. Перечитав нумер дому і побачив перед собою брудну, запущену буду, на котрої дверех наліплено було кількадесять карток, брудних карток: „Місце до спаня для хлопця“. — „Лїжко до винайменя“. — „Спільне мешканє вільне“ і т. ин. Нараз появив ся коло него може пяти-лїтний хлопчик, що дивним дивом був цїлком чисто одїтий і приглядав ся єму цїкаво своїми великими очима.

— Ти з того дому? — спитав его.

Хлопець притакнув головою.

— Мешкає тут кольпортер Брукгоф?

Хлопець знов притакнув.

— То мій тато.

— Так — твій тато?... А маєш і маму! Як она називає ся?

Коли дитина сказала слово „Елля“, дрогнув професор, немов би его ткнула електрична іскра. Отже таки то его красна Елля мешкає серед такої нужди!

— Чи мама дома?

Хлопець знов притакнув.

— Сама?

— Сама. Але тепер плаче.

— Плаче... сказав немов оголомшений. Відтак дав хлопцеви гроший на цукорки, а кілька хвиль опісля задзвонив на четвертім поверсї до одних дверий, на котрих була картка з написом: Брукгоф, кольпортер.

Коли єго Елля побачила, відскочила, немов би перед нею зявила ся мара.

— То ви? — вишептала. — Ви?!

Він замкнув за собою двері і нїмо їй приглядав ся. Сльози мала ще в очах, але не виглядала цїлком збіджена. Противно була красша, як колись. І одїнє на нїй хоч просте, було дуже чистеньке. Якесь нїжне чувство обудило ся в его груди, забув о мести, заволоділа ним лиш любов, сильнїйше як коли небудь.

— Але ви мене зараз пізнали? — сказав вкінци простягаючи до неї руку.

Она руки не взяла і відступила аж до столика, на котрім лежало єї шитко.

— Ви дуже мало змінили ся — відповіла. — Але чого ви хочете від мене? Чого тут глядаєте?

— Чи то значить, що велите менї вийти?

— Так. Я чую, що ви не повинні були переступати сего порога.

— А як я би прийшов з найлїпшими намірами? Коли би я... вагував ся і аж по хвили промовив дальше: — Я був в Америцї і там менї пощастило ся. Тепер я, після наших нїмецких понятий мілїонером. Колиб я був довідав ся о вашій бідї.... о, не гнївайте ся! Я знаю вашу гордість. Але ви маєте дитину....

— Їй нїчого не треба — перебила єму скоро. — Взагалї нам всїм нїчого не треба. Бачите, що я умію працювати і ми зарабляємо досить.

— А чомуж я вас застав в сльозах?

— Як плачу то плачу лиш за чоловіком, бо він дуже терпить, що внаслїдок спекуляций втратив маєток.

— Маєток, задля котрого ви мене покинули — сказав професор гірко. І нараз не міг більше оперти ся свому чувству. Приступив близше і зложив пристрастно руки: — Я сїм лїт задля вас боров ся і працював. Сїм лїт жив надією, що вас ще відзискаю для себе. Сїм лїт пробовав я заголомшити в собі то чувство, але дармо. І тепер, Ельо, я вас більше люблю як колись, тепер віддав би цїлий маєток за вас.

низші три кляси мали по два рівнорядні відділи, так що ґімназия числила 11 кляс. Серед року виступило 36 учеників, а прибуло 15 нових, так що з кінцем року остало ся 429 учеників публичних і 3 приватистів (о 20 більше, ніж попередного року). Після віроісповіданя було 423+3 руского обряду, 1 протестант і 5 мойсеєвої віри; після рідної мови чи то народности зачислили себе всї, крім одного Німця, до Русинів. Селяньских синів було 167, сьвященичих 102+2, міщаньских і ремісничих 49, синів народних учителїв 35+1, державних слуг 29, урядників державних 22, зарібників 10, лїкарів і купцїв по 5, приватних офіциялїстів 3, властителїв дібр 2. — При клясифікациї з кінцем шк. року признано сьвідоцтво першого ступня з відзначенем 43 учеником (10%), першого ступня 329+1, поправку з одного предмету 30+1, другого і третого ступня 27+1. До іспиту зрілости сїдало 31 абітуриєнтів; з них 7 здало з відзначенем, 19 з добрим успіхом, двом позволено іспит поправити по феріях, двох репробовано на рік, а один відступив від іспиту задля слабости. — Науку польского язика побирало 304 учеників (майже 75%), ґімнастики 266, співу 196, рисунків 59. — Стипендиї побирало 20 учеників в загальній сумі 3 935 кор. В бурсї, утримуваній Товариством ім. сьв. О. Николая, а в р. 1898 в память 50-лїтного пановання Цїсаря Франца Йосифа I. названої его-ж іменем, мало 83 учеників приміщене. Крім того церковне братство сьв. О. Николая надїляло молодїж грошевими запомогами на одїж і книжки; дирекция ґімназиї з жертв, вливаючих на ей руки, роздала 473 кор. 16 сот. біднїйшим ученикам на харч, помешкане і т. и., а Товариство ім. сьв. Кирила видало за мундури для учеників 1.509·64 кор. — Збір учительский складав ся з директора і 19 учителїв.

— **Руский театр** виставить в Яворові: В суботу 28 с. м. „Ямарі" оперу Целлера, в недїлю 29 с. м. „Запорожець за Дунаєм", оперу Артимовского і „Вечерницї" Нїщиньского, ві второк 31 с. м. „Власть тьми", народну драму ґр. Льва Толстого, в четвер 2 серпня „Попихайло", комедию Шуткевича, в суботу 4 серпня „Барон циганьский", оперу Штраса, в недїлю 5 серпня „Не ходи Грицю", образ народний Александровича, в вівторок 7 серпня „Шалавило", комедию Глиньского, в четвер 9 серпня „Поворот батька", оперу Ярецкого, в суботу 11 серпня „Малка Шварценкопф", образ з житя Запольскої, в недїлю 12 серпня (послїдне представлене) „Циганка Аза", Крашевского.

— **Міске бюро працї у Львові**, площа Бернардиньска ч. 15, роздало в червни с. р. 373 посад. І так в мужеским відділї зголосили хлїбодавцї 138 посад, полишило ся неполагоджених з мая 131, разом 279; обсаджено 143 посад. У відділї жіночім зголошено 345, полишило ся з мая 243, разом 588; обсаджено 217. Осіб шукаючих посад, зголосило ся в червни у відділї мужеским 603, в жіночім 517. Вільних посад для учеників зголошено в червни 18, полишило ся з мая 10, разом 23; обсаджено 13; учеників зголосило ся в червни 12, полишило ся з мая 7, разом 19. Відчувати ся дає великий брак кухарок і служниць. В червни н. пр. зголосило ся за служницями 219 пань, з мая лишило ся 152, разом 371; а слуг лиш 160 зголосило ся. За те є богато зголошених бон, учительок, касиєрок, кельнерок, ключниць, послугачок, за котрими зное нїхто не питає. У відділї мужеским не могло бюро задля браку робітників виповнити замовленя на косарів (12), робітників земних (87) і до корчованя лїса (30). Задля браку попиту не могло надїлити посадами 45 мулярів, 16 столярів, 17 писарів, зголошених на бюрі. Пересїчно зголошує ся що місяця три рази більше сторожів, льокаїв і паробків, нїж їх потреба. Від часу заснованя свого с. є. від 1 вересня 1899, обсадило бюрон 4719 осад, а то: 2859 у відділї жіночім а 1879 у відділї мужеским і 20 учеників.

Відозва.

В шкільнім році 1899/1900 удержувала „Шкільна Поміч" в Самборі в своїй бурсї 26 учеників і двох інструкторів. З поміж них здало сімох учеників IV. кляси рускої школи вправ вступний іспит до ґімназиї. прочі-же всї перейшли з добрим поступом до висшої кляси.

Аби товариство „Шкільна поміч" могло і дальше в сїм напрямі дїлати, відкликуєсь до П. Т. Всеч. духовеньства і других патріотів самбірского підгіря і других частий нашого краю з прошенєм о надсиланє жертв, хотяйби і малих.

Товариство наше не має жадних капіталів, розпочало майже без гроша і боротись мусить з недоборами, бо як справоздане касове з сего року гласить, вплинуло сего року членьских вкладок по 1 К. річно 22 К. а з жертв 78 К. 60 сот., разом 100 К. 60 сот. Видїл „Шкільної Помочи" бачучи конечну потребу удержуваня бурси в Самборі, (бож другої нема) а з другої сторони борючи ся з недоборами, над котрих покритєм неустанно промишляти мусить, жертвує і на дальше свою працю, однак предєставивши річ правдиво, сподїєсь, що вся інтелїґенция замісцева поспішить радо з помочию і дасть спроможність утвердитись і розвинутись так хосенній институциї.

Жертви і членьскі вписи просимо надсилати на руки предсїдателя о. М. Ортиньского, катехита учительскої семинариї в Самборі.

Від Видїлу Товариства „Шкільна поміч".
В Самборі, 22 липня 1900.

Телєґрами.

Віде́нь 28 липня. Нинї відбуде ся рада міністрів під проводом дра Кербера.

Берлин 28 липня. Berliner Tageblatt доносить з Петербурга: Висиланє дальших відділїв войск до Хіни поступає з дуже великою скоростию. З округа варшавского вислано до Азиї всхідної 8 полків піхоти і 6 батерий артилерії. В поодиноких полках відбуває ся льосоване вояків до Хіни. З кождого полку вильосовують 80 людий.

Рим 28 липня. Король Гумберт і папа одержали також письма від хіньского цїсаря з просьбою о посередництво.

Бальмораль 28 липня. Бури уступають всюди перед напором анґлїйскої армії, однако заявляють, що будуть вести дальше борбу, аж до вибору президента в Сполучених державах, бо на случай вибору кандидати демократичного мають надію на поміч.

Константинополь 28 липня. Султан поручив турецкому послови зложити королеви Александрови з нагоди его завтрішного вінчаня желаня в своїм імени.

Надіслане.

— **Видїл руского тов. педаґоґічного** у Львові розписує сим конкурс на принятє учеників до „Інститута під покровом сьв. о. Николая" на рік шкільний 1900/1. Приймати ся будуть ученики середних шкіл, сини членів руского товариства педаґоґічного. До поданя долучити треба: 1) метрику хрещеня ученика; 2) сьвідоцтво шкільне з послїдних двох курсів; 3) декларацию що до місячної заплати, котра виносить 20 зр.; 4) 1 зр. на видатки кореси.; 5) хто не єсть членом Руского тов. педаґоґ., 1 зр. на вписове і вкладку річну до того товариства. Всякі поданя адресувати треба до Видїлу Руского товариства педаґоґічного у Львові ул. Театиньска ч. 19, на руки члена видїлу Костя Паньковского. В склад комітету, занимаючого ся веденєм дїл Інститута входять: директор Евард Харкевич яко голова, проф. Ілия Кокорудз, др. Антін Хомин, др. Стефан Федак, проф. о. Дорожиньский і Кость Паньковский яко настоятель института. Інститут дає своїм вихованцям: а) помешкане, харч, опал, сьвітло, послугу, пранє за доплатою 50 кр. місячно; б) доставляє їм — о скілько на се дозволять фонди — книжок і приборів шкільних; в) управляє їх вихованєм, старає ся о добре домашнє і товариске поведенє; г) улекшує їм науку шкільну і нагляде ві під доглядом домашних сталих директорів; д) доставляє вихованцям нагоду придбати инших відомостий, теоретичних і практичних. Час вносити поданя о принятє визначує ся до дня 10 серпня 1900.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

Подайтеж менї руку, чейже в вашім серци не могло нїчого змінити ся —

Она уступила перед ним і сховала ся за столик, гордо випрямила ся і дивила ся на него, але тремтїла з обуреня цїлим тїлом.

— Не перечу — відповіла — що тодї я вас більше любила як мого чоловіка і що з радостию була би стала вашою, колиб ми могли були мати хоч найменшу надію на яке удержанє. Я віддала ся за мого чоловіка, бо мала вже досить нужди і біди і не могла знести відносин в домі моїх прибраних родичів, а крім того бояла ся борби з житєм, яке мене ждало, коли би була віддала ся за вас. Моя сумна молодість винна тому, що я тодї не поступала собі лїпше, але тепер —

Его уста задрожали.

— Тепер за те подобаєсь вам удавати благородну.

— Тепер — перебила ему майже з триюмфом — тепер люблю мого чоловіка. Так — дивуйтесь лиш — я сама часто дуже дивувала ся. Аж тепер чую, що то любов і чую, що я нікого перед ним не любила! За нїчо в сьвітї не покинулаб я его тепер, він став моїм щастєм, так як я его. Ми не нещасливі — маємо досить журби — его болить то, що так вийшов, а мене, що він то бере собі так до серця — але то не робить нас нещасливими. А як менї часом удасть ся так его настроїти, що він забуде на свою журбу, о, тодї не мінялись би ми з нїяким князем, з нїяким Ротшильдом, з нїким на сьвітї!

Професор дивив ся на неї як остовпілий. Не зводив очий з ей одушевленого лиця, в котрім виявляло ся тілько щастя, як его не бачив навіть в ей молодости.

Відтак похитав головою, немов би стряс ся зі сну і подав їй ще раз руку.

— Простіть, Ельо, — я іду.

Тепер подала ему руку і він скоро схилив ся і діткнув устами ей ствердлих від працї пальцїв. Відтак отворили ся з лопотом двері і до комнати вбіг хлопчина з повною пачкою цукорків. Професор вхопив его в обійми і поглядївши ему якийсь час в очи, поцїлував его.

— Щасливий хлопче! — сказав сумно. Поклонив ся матери і відійшов....

*

На другий день одержала Еля грошевий лист. В листї була пачка банкнотів і таке письмо:

Та сума єсть подарунком для вашої дитини — того не можете не приймити. Але навіть колиб Ви і хотїли так зробити — то ледве чи удалось би Вам звернути єї, бо я в хвили, як будете читати лист, вже від'їхав. Впрочім то, що я вам посилаю, не єсть навіть подарунком; я лиш сплачую малу часть того, що Вам винен. Хорим, невдоволеним, жадним мести прийшов я вчера до Вас.... Ви вернули менї молодість, надію і віру. Хоч як живо Ваш образ стоїть перед моїми очима — то однако я так легко іду в сьвіт, немов би він був повний щастя для мене. Будьте здорові, Ельо, і приймїть запевненє, що Ви і Ваші мають приятеля, котрий хоч і далеко буде, однако доки вможе буде о Вас памятати.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).